

KLUBBKAMRATER

eller
Nä... nu jäv-r byter jag klubb!

Av: K. Eriksson, jan -07
Reviderad okt -15

Det äldre sättet att uppfostra hundar gick mest ut på att korrigera och att åtgärda beteenden. Man utsatte sin hund för olika grader av störningar eller fällor, för att sedan - om hunden inte uppförde sig som man ville - sätta dit den och/eller banna den så att pälsen rök.

Modernare uppfostringsmetoder går mer ut på att förebygga, och att positivt försöka forma hunden dit man vill ha den.

Dock verkar det som om att människodjuret har en vilja - ett behov - eller till och med en instinkt - att sätta dit någon.

Nu när man inte kan sätta dit sin hund (man vill ju inte bli utskämd för att man är gammeldags) så åker ens klubbkamrater illa ut istället! Man utsätter sina hundintresserade fränder för den ena lömska fällan efter den andra. Spioner, klädda i mörka trenchcoats med kragen uppfälld, smyger bland buskarna runt klubbstugan. De ser alla misstag man råkar göra. De hör alla felsäkringar man råkar haspla ur sig. De antecknar allt.

Alla fel som råkas göras, anmäls genast till polisen - åh, förlåt, jag menar klubbens ordförande. Samtidigt skickar man också brev till alla andra ledamoterna i styrelsen, så man är säker att så många som möjligt får reda på hur "otroligt dum" den andre är. Fast numera (2015) så plitar man istället ned ett förgrymmat inlägg på så kallade sociala (?) medier såsom Facebook etc, så att dennes vänner - i sin tur - kontaktar alla sina vänner... (Eh? Jar är i och för sig inte riktigt säker om det finns sådana i hundvärlden... vänner alltså)... för att få stöd och få schäferdu... nej! jag menar ryggdunk.

Klubben är härmed uppdelad i två läger - de som har polisanmält - åh, förlåt! jag menar skvallrat för vice ordförande mfl - och de som blivit "anmälda". Om de råkar stöta på varandra uppe på klubben eller - ännu värre - i själva klubbstugan, så sätter de genast upp näsan i vädret med ett fnys, eller så hytter de med nävarna mot varandra.

Det finns faktiskt även ett tredje läger - de anonyma aktiva *doldisarna*. De är uppe vid hundklubben endast för att träna hund. (!)

De går så gott som aldrig in i klubbstugan. "Vad ska jag in dit och göra?!", säger de undrande eftersom de huvudsakligen är där - som sagt - för att träna med sin hund. "Där inne finns inga agilityhinder eller någon bruksstege!" Visserligen är vår klubbstuga ganska stor, men för att träna till exempel rapport eller inkallning med ställande och läggande, är det lite väl trångt där inne. I alla fall om man har tränat något år och vill framför allt få till farten.

Följande exempel* är en vardagssituation på en vanlig ordinär brukshundklubb:

** OBS! Alla personer, hundar och förehavanden i exemplet är fiktiva. De har absolut ingen anknytning till någon person som jag känner, är bekant med eller känner till. Händelsen som den fiktiva historien berättar har absolut inte någon förankring till en verklig händelse. Historien är påhittad. Den är dock inspirerad av många små incidenter som har berättats eller som jag själv varit inblandad i.*

En helt vanlig kväll ute på appellplanen (som är hundklubbarnas benämning på en *träningsplan*. Dvs där hundarna oftast *tränas*, exempelvis i lydnad).

I ena hörnet har vi X, som har varit medlem i klubben i många många år. X tränar sin hund inför den stundande brukstävlingen. Denna hundförare är denna kväll på lite dåligt humör, men tvingar

sig till att träna eftersom det snart är tävling.

I det andra hörnet av *träningsplanen* tränar en annan lika erfaren hundägare, Y, inkallning med sin unghund. Plötsligt får unghunden infallet att kolla in den andra hunden istället för att springa i full fart till sin ägare - som den annars alltid brukar göra.

På grund av sitt för dagen dåliga humör och av stressen av den kommande tävlingen - "tänk om hunden blir skadad (fysiskt eller mentalt) i eventuellt hundslagsmål... Då kommer *tävlingen* gå åt helvete!", tänker denne (Tävlingen... eh.. men, *hunden* då? Underteknads kommentar) - så gormar hundägare X några ej så väl valda ord till den andre hundägaren Y, som även den tänder till direkt.

Blixtnabbt slungas några - ej heller - så väl valda ord ilsket tillbaka över planen. Den största anledningen till dennes hårda ord, är *egentligen* att situationen kändes mycket pinsam. Hundägare Y känner även en stor besvikelse över att unghunden helt oväntat smet iväg bort till den andra hunden. De två hundarna står nu helt lugnt och stilla, och ser på medan deras ägare slåss verbalt med förgrymmade ordväxlingar.

Efter någon dag är hela klubben - som sagt - uppdelad i två läger. Orden: "Nä! Nu byter jag klubb!", förkunnas bestämt och ilsket lite varstans runt planer och stugknutar. På dasslocket är orden inristade med något som kan vara blod...

Överallt sätts lömska fällor upp där man minst anar det: i cafeterian, ute på MH-banan och på parkeringen, för att fånga bevis på något som kan avslöja vilka skurkar de *andra* egentligen är.

Ute på agilitybanan är det inte bara hinder för hundarna att forcera, utan även för förarna. Fast dessa hinder - eller fällor - är *väl* dolda av det lömska agilityfolket. Ingen vågar lita på den andre. Ildåden finns gömda överallt runt brukshundklubbens marker. Nåde den som råkar trampa i klaveret! Detta tas då omedelbart upp med polismyndigheten... oj nej! jag menar, styrelsen för deras kännedom - samt förstås Facebook.

Slutligen ropar alla i en kör: "Nä, nu... jäv-r! Nu byter jag klubb!!" Och för att verkligen visa allvaret i det hela, hotar en och annan även med att lämna tillbaka *nyckeln* till *klubbstugan*! (Oj! Oj! Oj!)

Om de båda hundägarna i exemplet istället hade visat hur erfarna och duktiga de egentligen är, hade denna fjäder aldrig blivit en fullpälasad höna!

Om bara de kunnat stå över humöret och besvikelserna, och istället samarbetat. Att den ena varnande ropat, typ: "Akta rygg!", som fotbollsspelare gör för att hjälpa sina lagkamrater. Och att den andra vant schasat tillbaka rymlingen till sin ägare. Och att denne ödmjukt ropat: "Tack för hjälpen!", när unghunden kommit tillbaka. "Det e lugnt. Endast ett nöje att hjälpa till!", kunde den andre ha svarat - och faktiskt menat det!

Men man är ju inte mer än människa, fast man är hundägare. Så istället blev det sura miner och hot om klubb-byte till styrelsen samt arga inlägg på dessa s.k. sociala medier. Ja, ja...

Tänk om man skulle försöka "uppfostra" och forma sina *klubbkamrater* med samma positiva *hunddressyrmeter* som numera är "rätt" på de flesta hundklubbar. Att listigt försöka förebygga - istället för att sätta dit och/eller banna så att pälsen ryker.

Är dina klubbkamrater inklickade, tro? Hm...

"Ja, men...", tänker du kanske, ".. själv, då... Hur är det? Har du inte själv någon gång hotat med att byta klubb?"

Jag kan väl erkänna att under de 19 år (2007) jag varit medlem, så har jag visst tänkt de orden *många* gånger, fast jag har varit noggrann med att aldrig någonsin uttala dom högt. Eftersom jag är övertygad om att den jag hotar *inte* kommer falla ned på sina bara knän, och böna och be, för att jag ska stanna kvar. Jag är däremot övertygad om att personen ifråga istället bara skulle ruska på axlarna, och säga: "Jaha! Gör det!", för att sedan lugnt gå därifrån. Man ska inte inbilla sig att man är oersättlig. Men visst har det funnits tillfällen som jag känt mig så kränkt att jag har tänkt dom

orden...

Till exempel när jag blev utskälld av Hundungdomens ordförande i klubbtidningen för att jag hade varit oförsämd nog att tränat agility en fredagskväll. Eller den där gången på agility-KM:et som jag inför publik och tävlande blev förlöjligad och idiotförklarad. Ja, ja... jag överdriver något, men just då kändes det så. Vill du veta lite mer ingående vad som egentligen hände? Inte? Ja, du har rätt. Det var för så länge, länge sedan. Det är preskriberat. Nu är det bara två ganska komiska historier om hur fel allt kan bli när missförstånden haglar.

Har du ändå blivit lite nyfiken på lite skvaller (och hur lätt missförstånd kan uppstå). Ja, då får du fråga mig. Jag berättar gärna!

Ja, jag är fortfarande medlem i klubben. Av den enkla anledningen att *jag vill* det. Ingen ska få rubba mig. En annan anledning är att det nog inte är så mycket bättre på någon annan klubb. Eftersom vi alla är *människor*. Tyvärr har jag ingen tro på att det någonsin kommer bli fred på vår jord - människodjuret har inte intelligens nog att klara av det!